

gokról összeállított kimutatásban külön szerepel és ez utóbb említett kimutatás alapján helyesen is vonatott külön adó alá. A nevezetteket nem mint igazgatósági tagokat, hanem mint az intézet tisztviselőit illető javadalmazások nem esnek az 1922. évi XXIV. t.-c. 28. §-ában megállapított külön adó alá, hanem az 1922. évi XXIII t.-c. 1. §-ának 3. pontja alapján általános kereseti adó alá tartoznak.

A községi kenyérgyárat társulati adó alól való mentesség nem illeti meg. (Közigazgatási Bíróság 11228/1924. P. sz.) Az 1922. XXIV. t.-c. 3. §-ának 4. pontja egyenkint felsorolja azokat a törvényhatósági és községi (városi) vállalatokat, amelyek a társulati adó alól állandóan mentesek. A községi kenyérgyár az adómentes vállalatok között felsorolva nincsen. A panaszban említett az a körülmény tehát, hogy a gyárban csak a hatósági lisztellátásban részesülők részére készítenek kenyeret, az adókötelezettség szempontjából nem lehet irányadó. Az adókötelezettség megállapítása szempontjából közömbös az a körülmény is, hogy a mérlegszerű üzleti felesleg hogyan állott elő, mert ez az adónak a panaszos által nem vitatott mérvére nézve lehet befolyással, de állandó adómentességet még az esetben sem állapít meg, ha az adókimutatás szempontjából negatív.

Panaszosnak az az állítása, hogy a kenyérgyár közjótékonyági célt szolgál, csak akkor volna az adókötelezettség szempontjából döntő jelentősége, ha a törvény az ilyen célt szolgáló községi vállalatoknak adómentességet biztosítana, miután azonban ilyen törvényes rendelkezés nincsen, a vállalat célja az adófizetési kötelezettség szempontjából teljesen közömbös.

Végül panaszosnak az érvelése, hogy a szóban forgó vállalatának adómentessége a felhivott törvényhely analog alkalmazásával volna megállapítandó, nem helytálló, mert a felhivott törvény 3. §-ának taxatív felsorolásával szemben az adómentesség kiterjesztésének helye nincsen.

Uj beruházások létesítésére felújítási tartalékalap adómentesen nem alkotható. (Közigazgatási bíróság 4232/1924. P. sz.) Panaszos azt kifogásolja, hogy a felújítási tartalékba helyezett 1,890.000 koronát a mérlegszerű nyereséghez hozzászámították. Ezt a kifogást a bíróság alaptalannak találta. A tartalékalap adómentességének elbírálásánál a tartalék rendeltetése és célja irányadó. Az 1922. üzletéről szóló igazgatósági jelentés szerint a panaszos vállalat az állami megrendelések nagymérvű csökkenése folytán a kereskedelmi áru gyártására kíván mind nagyobb súlyt fektetni. Erre a célra „uj felszerelés — nevezetesen 2—3 sorozat kaptafa és hozzávaló kivágókés — beszerzése” vált szükségessé, amely beszerzés több millió korona befektetést fog igényelni, „amely célra 1,890.000 korona az idei mérlegben tartalékoltatott.” Ezt az igazgatósági jelentést az 1923. évi szeptember hó 23-án tartott évzáró közgyűlés szöveggel elfogadta, valamint a mérleget is, amelyben a kérdéses „gyárberendezés felújítási tartalék” elnevezés alatt beállított. Az elbájtak szerint a szóbanforgó tartalék célja nem az, hogy a régi felszerelés felújításának költségeit fedezze, hanem az a rendeltetése, hogy az üzem nagyobbitásával felmerülő új beszerzések céljára szükséges összeget biztosítsa. Az 1922 : XXIV. t.-c. 15. §. 3. pontja csak elhasznált gépek, gyári eszközök, üzleti felszerelések és berendezések felújítására tartalékolt összegek levonását engedi meg és a vonatkozó törvényjavaslat indokolása határozottan rámutat arra, hogy az adómentesen kezelt felújítási alapnak célja csak az lehet, hogy az elhasznált gépeket, gyári eszközöket, üzleti felszereléseket és berendezéseket „az üzem terjedelmének kibővítése nélkül ebből az alaphól fedezzék.” A felhivott törvény 14. §. 3. pontja szerint a leltári vagyon karbantartásának és pótlásának nem minősíthető új beszerzésekre fordított kiadásokat a mérlegszerű nyereséghez hozzá kell számítani és ugyanezen törvényszakasz 16. pontja